

Club Excursionista de Gràcia

"MAI ENRERA"

Publicació degana de la premsa de Gràcia
Creu de Sant Jordi 1992 - Medalla d'Honor de Barcelona 2004

NOVEMBRE
DESEMBRE
2 0 0 5

PASSATGE MULET, 4
TEL: 93 237 86 59
FAX: 93 237 51 48
08005 BARCELONA

Butlletí social

XXIII Any - 2a. Època, núm. 88

Fundat l'any 1922

Meridà Verd
Fotografia de Jaume Jubert

EDITORIAL

Un any més, la Matagalls Montserrat, ens ha demostrat que el treball conjunt del teixit associatiu de la nostra entitat és més fort, el treball conjunt dels membres de la comissió i la integració dels socis i sòcies més joves és una realitat i el resultat ha estat l'èxit conjunt de persones i la mateixa activitat. El treball de coordinació de la directora Pilar López, amb el suport d'una comissió forta i les noves incorporacions, han demostrat que la nostra travessa és un referent per al món excursionista. Una vegada dit això, no podem oblidar que la millora ha de ser continua i hem de ser conscients que aquesta tasca està desenvolupada de forma amateur i per aquesta raó, ha de ser un fòrum integrador que ens permeti gaudir d'això que fem entre tots.

El suport de Mountain Wilderness en noves propostes de cura del medi i les nostres establertes i difuses en els diferents mitjans ha de permetre que la travessa sigui un referent de cura medi ambiental, també si la nostra activitat representa qualsevol trastorn per la societat hem de ser capaços d'aportar solucions per tal d'evitar aquestes inquietuds que no ens reporten cap benefici i que com sempre, hem demostrat que podem reconduir-les i millorar-les.

També encetem un nou curs amb novetats amb el cicle d'audiovisuals Buch i Parera. Jaume Jover va posar en marxa aquesta iniciativa i fins aquest mes l'Ingrid, la Laura i en Baren han estat treballant en la coordinació, captació de nous temes i la difusió d'un cicle que s'està consolidant en la nostra entitat. Com és lògic aprofito per agrair i felicitar la tasca d'aquests socis que uns se'ns han desplaçat al costat de Liac Maggiore al nord d'Itàlia i altres van estar de vacances a la Patagònia. La benvinguda al nou equip coordinador del Cicle i l'èxit dels millors èxits en la seva tasca i també ens posem a la seva disposició per ajudar en el que calgui.

Vull remarcar en aquesta editorial, la importància de la secció de muntanya, la més nodrida de socis i sòcies actives i que hem d'aconseguir que sigui un referent pel que fa a activitats, calendari, cursos d'iniciació, perfeccionament o simplement de sortides. La seva junta sap que té tot el nostre recolzament en aquelles activitats que desenvolupi i que estem segurs que potenciarà durant la temporada 2005-2006.

Hem de transmetre la nostra felicitació a Joan Cervera pel Premi d'actuació cívica que li ha estat concedit per la Fundació Lluís Carulla.

Resaltar d'important, el treball conjunt de diferents entitats i institucions, el suport que hem rebut per part de la UFEC en la difusió de les nostres activitats ha de quedar ben palès, així com el treball conjunt dut a terme amb la Fira del Llibre de Muntanya per tal de difondre els valors de les activitats a la Natura, són un exemple de treball i potenciació del nostre esport.

L'expedició Gràcia al K3 no va poder assolir el cim, però l'important ha estat el retorn dels nostres socis i poder començar a treballar amb nous projectes de cara al futur, ja que afortunadament encara tenim prou enginy per trobar noves fites per les serralades del món.

Esperem en un altre ordre de temes, que la neu faci aviat la seva aparició i que el blanc element en permetin tornar a trepitjar els cims amb l'ajut de les pells, bastons i els nostres estris habituals d'hivern i que la lluita amb el fred la guanyem com en els darrers anys tot fent aquelles travesses que ens hem organitzat abans de les primeres nevades

Per tancar, aquest mes d'octubre se'l-lebrem, el 75è aniversari de la nostra secció d'acampada. És molt important recordar la rellevància d'aquesta activitat que de vegades ha estat incòmpresa per desconeixement. Moltes persones confonen l'acampada amb una activitat ludoturística sense recordar la importància que ha tingut a l'hora d'assolir grans files alpinistes i és que hem de remarcar al llarg de la història, que l'acampada excursionista és una activitat que s'hauria de definir com acampada esportiva i que hem de reivindicar i fer respectar. Avui en la gran proliferació de parcs i reserves de natura, el món excursionista ha de fer valer la seva aportació a la societat per prevaler els seus drets d'unificació d'espais i l'ent pedagògia sobre el respecte pel medi amb una utilització acurada d'aquest.

Francesc Sanahuja i Toledano

ALTES DE SOCIS

7938	JOAN ROVIRA PÉREZ
7939	TERESA PELLICER QUEROL
7940	ISAAC CASALEO ROS
7941	RICARD BADIA CASAS
7942	MANEL MARTÍNEZ GIMENEZ
7943	JOAN ALVAREZ IZQUIERDO
7944	MONTSERRAT CORTÉS CLOSAS
7945	ELISABET PEREZ ABELLA
7946	MARTA ARAGONES RIERA
7947	RAMON VIDAL ROCA
7948	KARENNA FRAT
7949	ALBERT ALCANTARA TEJEDERA
7950	CARLES VALLES MALET
7951	ISABEL MARTIN ENRILE
7952	ORIOL VALLES MARTIN
7953	MARC VALLES MARTIN
7954	ONA SHENG VALLES MARTIN
7955	JOAN PARERA PARCERISA
7956	ALBERT GARRIGA MINGUELL
7957	ISABEL MORENO MARTINEZ
7958	LAURA MARTINEZ MORENO
7959	ANNA ALBA CASALS
7960	ALBERTO ALLEPUZ PALAU
7961	POL JORDA SALA
7962	LLUIS BALAGUER MONTON
7963	DOMÈNEC JAUME GONZÁLEZ DE LOS SANTOS
7964	ARIADNA TOMAS MIRANDA
7965	ANTONI GIMENEZ COLOM
7966	NIL GUTIERREZ PARRA

AGENDA

NOVEMBRE

3, dijous, a les 21:00 hores
GEDE - Curs Iniciació Vies Ferrades
Presentació i pràctiques de rappel

5 i 6, dissabte i diumenge
Secció de Muntanya. Cicle Sortides Mitja Muntanya
SERRA DEL'ALBERA
Coordinació: Anna Lonn

6, diumenge
GEDE - Curs Iniciació Vies Ferrades
Sortida de pràctiques a la via ferrada de la Pertusa (Montsec)

8, dimarts, a les 21:00 hores
GEDE - Curs Iniciació Vies Ferrades
Material tècnic, tècniques de progressió i seguretat i projectió del vídeo "Perdre la por".

10, dijous, a les 21:00 hores
GEDE - Curs Iniciació Vies Ferrades
Classificació i equipaments. Interpretació de ressenyes, les vies ferrades i l'entorn natural.

12 i 13, dissabte i diumenge
Secció de Muntanya. Cicle Sortides Mitja Muntanya
EN BTT PEL DELTA DE L'EBRE
Coordinació: Toni Guash

13, diumenge
GEDE - Curs Iniciació Vies Ferrades
Sortida de pràctiques a vies ferrades de Centelles.

15, dimarts, a les 21:00 hores
GEDE - Curs Iniciació Vies Ferrades
Cloenda

17, dijous
Secció de Muntanya. Cicle d'Audiovisuals Buch i Parera
DE PÈL I PLOMA
Viatge a través dels cinc continents on la fauna n'és la principal protagonista
A càrrec de Toni Vives

**LA REDACCIÓ US
DESITJA UN BON
NADAL I UN MOLT
FELIÇ ANY 2006**

20, diumenge
Secció de Muntanya. Cicle GR's
20ª ETAPA: HOSTAL ROIG - CTRA. C-13
17,780 Km. - 5 h. 40' DESNIVELLS: + 650m. - 1.390m.
Coordinació: Manel Arnau

DESEMBRE

15, dijous
Secció de Muntanya. Cicle d'Audiovisuals Buch i Parera
EL GASHERBRUM, UN VUIT MIL FÀCIL?
Alpinisme
A càrrec de Joan Casolíva

17, dissabte, a les 12:00 del migdia
Secció Cultural
PESSEBRE AL FORNIBÈRIC DE SANT ADJUTORI
Coordinació: Maria-Dolors Làzaro

17, dissabte
Cantaires Muntanyencs
CONCERT DE NADAL
Coordinació: Miquel Fernández

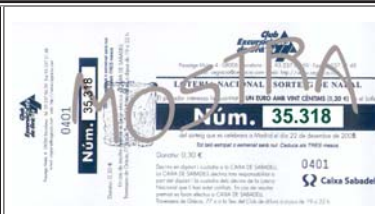
18, diumenge
Secció de Muntanya. Cicle GR's
21ª ETAPA: COLL DE COMIOLS - HOSTAL ROIG
10,290 Km. - 3 h. 05' DESNIVELLS: + 270 m. - 290 m.
Coordinació: Manel Arnau

18, diumenge
Secció de Muntanya. Cicle Sortides Mitja Muntanya
EL PUIGSACALM
Coordinació: Clet Herrero

GENER

22, diumenge
Secció de Muntanya. Cicle GR's
22ª ETAPA: CTRA. C-13 - ÀGER - CORÇÀ
23,180 Km. - 5 h. 50' DESNIVELLS: + 660 m. - 375 m
Coordinació: Manel Arnau

7 i 8, dissabte i diumenge
Secció de Muntanya. Cicle Sortides Mitja Muntanya
GUILLERIES-COLL SACABRA
Coordinació: Toni Pardinilla

CANTAIRES MUNTANYENCS

XXI FESTA DE LA CANÇÓ DE MUNTANYA

El 5 de juny passat, la Unió Excursionista de Sabadell es va fer càrrec "in extremis" de la 41 Festa de la Cançó de Muntanya, portant-la al Santuari de la Salut d'aquella població, un indret espaiós, tranquil i acollidor, envoltat d'una frondosa pinada amb racons arcarats i fresquissims que regalen un apreciat aixopluc en el repòs del migdia.

El programa d'actes es desenvolupà, com de costum, aportant a la missa els cants comuns escaients:

<i>Vine Déu Creador</i>	<i>J. S. Bach</i>
<i>Missa dels Excursionistes</i>	<i>E. Sala</i>
<i>Al·leluia de Taizé</i>	<i>Populard</i>
<i>Ave Maria</i>	<i>J. Arcadelt</i>
<i>Dona Nobis Pacem</i>	<i>W. A. Mozart</i>
<i>Cançó de la rosa</i>	<i>A. Nicolau</i>
<i>Ab Homine iniquo</i>	<i>O. d. Lassus</i>
<i>Salve Maria</i>	<i>Ll. Millet</i>

Seguí la presentació de la Festa, dins de l'església, amb la interpretació de:

<i>El Concert</i>	<i>W. Geisler</i>
<i>La Muntanya</i>	<i>P. Jordà</i>

I després de l'àpat de mobilla, sota els pins, tingué lloc l'acte del Concert, altra volta dins del temple, que ens oferí en els grups següents: *Coral del Centre Excursionista del Penedès*, *Cantaires Muntanyencs*, *del Club Excursionista de Gràcia*, *Coral Núria*, *de la Unió Excursionista de Catalunya/Gràcia* i *Coral de la Unió Excursionista de Sabadell*.

Els nostres Cantaires Muntanyencs, dirigits com sempre per Víctor Barbé, cantaren:

<i>Algú passa pel camí</i> (popular alemanya)	<i>Harm. X. Ferrer</i>
<i>Damunt del barret</i> (popular italiana)	<i>Harm. X. Ferrer</i>

Els cants de conjunt foren:

<i>El rossinyol</i> (popular catalana)	<i>Harm. A. Pérez Moya</i>
<i>Muntanyes del Canigó</i> (popular catalana)	<i>Harm. Puig Adam</i>
<i>Déu lloçat per la natura</i> <i>Cant del Virolai</i> (en homenatge als seus autors)	<i>L. van Beethoven</i> <i>Verdaguer-Rodoreda</i>

Seguidament es procedí al lliurament als directors de les Corals, per part del Regidor de Cultura de l'Ajuntament de

Sabadell, d'un obsequi consistent en uns treballs dels Tallers de nois i noies disminuïts psíquics d'aquella ciutat, el qual fou molt ben rebut i apreciat en el seu just mèrit. També el responsable del Santuari de la Salut distribuïu uns llibres sobre la història del Santuari i va mostrar la seva satisfacció per l'acte celebrat, el qual, va assenyalar, caldria que es pogués repetir més endavant.

I, per acabar, les corals i els assistents entonaren entusiàsticament el *Cant dels Adéus*, tot esperant la propera Festa de la Cançó de Muntanya.

Vulgueu acceptar, amics de la Coral de la Unió Excursionista de Sabadell i en especial el seu director, el mestre Joan Auladell, el nostre agraïment per la vostra tasca, que ens ha permès de salvar la continuïtat d'aquestes trobades anuals de música excursionista.

II TROBADA DE CORALS DE SANT MIQUEL DELS SANTS

La parròquia de Sant Miquel dels Sants de la nostra vila va aixopugar, el darrer 12 de juny, la II Trobada de Corals organitzada per l'Associació de Suport als Afectats de Cardiopaties Congènites (ASACC), associació que es va crear en el si de la comunitat parroquial per tal de posar en marxa l'acolliment (amb aportacions voluntàries) als familiars que acompanyen aquests malalts i que no disposen d'un sostre ni de qui els doni algun suport i orientació. Aquesta necessitat peremptòria va induir els feligresos a buscar-hi alguna solució, en el sentit de poder comptar amb un pis que permetés una estada provisional a les persones que tenen al seu càrrec malalts d'aquesta patologia, els quals arriben d'arreu a la nostra ciutat per a ser tractats hospitalàriament.

La trobada coral que ens ocupa avui forma part, doncs, de les diverses activitats que du a terme l'ASACC amb la finalitat de recaptar fons destinats a aquesta meritoria obra social i humana. Rebi aquesta associació, per tan noble iniciativa, la nostra felicitació més sincera.

Tornant al concert, pròpiament dit, hem de fer esment de les Corals participants que foren, per ordre d'actuació: *Coral Puigmal*; *Cantaires Muntanyencs*, *del C.E. de Gràcia*; *Coral Congesta* i *Coral de Sant Joan Bosco*; *Coral Ars*, *de Martorell*, i *Coral de Sant Miquel dels Sants*.

Els Cantaires Muntanyencs interpretaren:

<i>Algú passa pel camí</i> (popular alemanya)	<i>Harm. X. Ferrer</i>
<i>Lorelei</i>	<i>F. Silcher</i>
<i>The mirat</i>	<i>F. Vila</i>
<i>Damunt del barret</i> (popular italiana)	<i>Harm. X. Ferrer</i>
<i>El cant del poble</i>	<i>J. A. Clavé/ A. Vives</i>

En acabat, totes les corals s'ajuntaren per entonar el *Cànon de la Pau*.

VI CONCERT DE PRIMAVERA

El VI Concert de Primavera va tenir lloc l'11 de juny propassat a la Sala de Plens de l'antic Ajuntament de Gràcia. Com és costum, es va dedicar a homenajar una personalitat nascuda o resident a la nostra exvlla. En aquesta ocasió ha estat el Sr. Albert Manent i Segimon, escriptor i historiador, que en el curs d'aquest any compleix el seu setanta-cinquè aniversari.

Després d'una breu introducció de Joan Cervera, prengué la paraula el president del Club Excursionista de Gràcia, Francesc Sanahuja, que va obrir l'acte donant la benvinguda als assistents i agraint al Consistori, una vegada més, el seu suport a la nostra entitat, així com la presència dels consellers municipals de Cultura i d'Esports. Va posar de manifest que el Gràcia havia estat distingit per tres accions dutes a terme durant l'any 2004, com són: la Travessa Matagalls-Montserrat en la seva 25na. edició, coincident amb el centenari de la realitzada per Mn. Jaume Oliveras; la iniciativa de la publicació dels mapes en tres dimensions, i, com a colofó, la distinció de la Medalla d'Honor de la ciutat de Barcelona. Aquest reconeixement és, va dir, el resultat del treball de les nostres Seccions i de tots els associats que les integren. I en concret, pel que fa a la nostra Coral, de l'esforç que realitza dia a dia amb els seus assaigs i concerts, que fa que se la situï com una de les activitats més emblemàtiques del nostre Club, ja que la música és el veritable llenguatge universal, del qual va desitjar que gaudissin plenament amb els nostres Cantaires i amb la Coral Puigmal, a qui agraïx la seva col·laboració. No oblidà, tampoc, l'homenatjat, Albert Manent, i el seu glossador, Miquel-Lluís Muntané.

Seguidament, Joan Cervera presentà el Sr. Miquel-Lluís Muntané, sociòleg i periodista, home de múltiples facetes, que ens ve a parlar, digué, de la figura del Sr. Albert Manent. Però abans, i per tal que ens fem una idea de l'obra del Sr. Manent, anuncia que llegirà un fragment de la seva darrera novel·la relatiu a la nostra exvlla, que diu: *Gràcia té una personalitat molt característica que li confereix un encant especial. Havia estat un municipi independent fins a la fi del segle XIX i encara en molts aspectes sembla més un poble que una barriada de la gran ciutat. Tant és així que la gent que hi ha viscut tota la vida duen "vaia a Barcelona" quan van al centre. Actualment és una zona plena de vida tant de dia com de nit. Crec, puntualitza en Cervera, que el nostre amic ha retratat ben bé la vida de Gràcia amb aquesta definició. I ara passa la paraula al Sr. Muntané, no sense agrair-li ben sincerament que hagi acceptat de venir a parlar-nos d'un altre eminent escriptor.*

El Sr. Muntané comença per dir que, ja que l'amic Joan Cervera l'havia agafat a traïció—tot sigui dit afectuosament—lleïnt un fragment de la seva novel·la que tot just acabava de sortir a la llum, volia precisar que aquelles paraules a propòsit de Gràcia l'autor les havia posades en boca d'un personatge estranger, perquè s'fossin dites per algú que acostumat a circular-hi podrien semblar una obvietat.

Tot seguit glossà la figura d'Albert Manent i Segimon, al·ludint al seu compromís intel·lectual; però atesa la dificultat de cenyir un camp tan ampli en l'espai de temps

lògicament limitat, volgué referir-se a quatre eixos que, sense permetre aprofundir en tot allò que mereixeria, confiava que li permetrien esbossar un retrat que li fés justícia.

En primer lloc, fa referència al seu precedent patèrn, del qual era innecessari parlar tractant-se de la talla literària i humanística de Marià Manent, i a l'ambient familiar de civisme i d'amor a la terra, com un fet natural i quotidià.

Dit això, es va centrar en tres vessants que retratè, digué, encara que no completen, el perfil de l'homenatjat: l'intel·lectual, el polític i el personal, en el benentès que és la suma de tots els que configura la seva personalitat, així com en els seus treballs més primerenços on ha posat sempre una barreja de rigor i de passió de qui estima allò que fa i amb què creu. Els treballs de recerca d'Albert Manent abasten camps tan diversos com la història, la toponímia o la literatura, i les seves publicacions van de la poesia a la biografia, de l'article crític a l'assaig històric, tot plegat ben amaniat amb un tarannà discret i accessible, desproveït de tot egocentrisme. Una tasca complementada per la col·laboració, sovint altruista i sempre valerosa, en associacions, fundacions, jurats i comissions, quan la societat civil li ho sol·licita.

Pel que fa a la seva activitat en l'administració pública, s'ha circumscriu sempre en l'àmbit cultural. En la Conselleria de Cultura de la Generalitat precedent es va caracteritzar per la dedicació, la discreció i l'eficàcia. Va estar al capdavant del Centre d'Història Contemporània de Catalunya i va ser, durant molts anys, assessor per afers culturals del president Jordi Pujol. I, en aquest punt, val la pena de remarcar que Albert Manent pertany a aquella llei de ciutadans que sempre han primat l'interès del país i els valors de les persones, amb una actitud ben allunyada del sectarisme.

Hi ha encara, un tercer àmbit, que podríem anomenar el vessant més personal, i és en aquest apartat on, lògicament, Miquel-Lluís Muntané ha d'apel·lar a la subjectivitat de la seva pròpia experiència. L'Albert Manent que coneix, afirma, és un home culte, però sense afectació; sociable, però discret; ponderat en els judicis, però precís a l'hora de dir les coses pel seu nom; educat, però mai versallesc; de principis sòlids, però gens dogmàtics. De fet, Manent encarna el perfil d'aquells catalans als quals va tocar de fer la travessa del desert que va representar la dictadura per a la cultura en general, i per a la cultura catalana doblement: per cultura i per catalana. Als intel·lectuals de la generació d'Albert Manent els va tocar "salvar-nos els mots", com ho va definir Salvador Espriu amb la seva lucidesa, i no podríem mai parlar del mèrit impagable d'aquestes dones i homes sense incloure-hi, amb tot el dret i a primera línia, l'Albert Manent.

Aribats aquí, continua, permetin-me un símil martyriàenc, per la meua pròpia dèria excursionista i, sobretot, en atenció als organitzadors d'aquest acte d'avui: un símil, dic, per celebrar que enguany l'amic Manent es disposa a assolir la cota respectable dels setanta-cinc anys i des d'on, ben segur, es pot gaudir d'una perspectiva franca, oberta als quatre punts cardinals de la vida. En qualsevol cas, Joan Maragall ens advertia allò de: *"Home sol i és*

humana ma mesura / per tot quan pugui creure i esperar".

A la mesura, doncs, de la nostra condició humana, 75 anys és una vida de pes i de gravetat. Particularment quan aquests anys han estat reberts d'una tasca generosa i profunda, no pas encaminada al lluitament i al benefici personal, sinó, sobretot, aprofit dels altres com a individus i com a col·lectivitat. Per tot això, i per moltes més coses que tenim presents tots els qui el coneixem, només em queda dir: amic Albert, gràcies per tanta i tan bona feina feta, i, sobretot, que continuï per molt anys.

Joan Cervera va agrair al Sr. Muntané les seves paraules, tot lamentant que el poc temps de què havia disposat no li hagués permès estendre's sobre aquesta figura, com hauria pogut fer-ho, pel fet de conèixer tan profundament els plecs més íntims de l'amic Albert Manent. I abans que ell prengui la paraula, va afegir, no puc deixar de dir un parell de coses. Que és veï de la nostra vila des de fa més de 17 anys; viu quasi als confins de Gràcia, a mà dreta tot pujant per l'avinguda de la República Argentina, o sigui en la frontera entre Gràcia i Sant Gervasi. La nostra revista Mai Enrera ha comptat amb la seva col·laboració, concretament en el número de desembre de 1992 amb un article titulat: *Joan Triadú, una trajectòria de fidelitat*, en el qual va posar en relleu els lligams graciencs i excursionistes d'aquest gran patriota. Gràcies, Albert, per aquelles paraules, que són les que hem d'expressar-te ara a tu en pujar a l'estrada com a gran patriota, com a gracienc i com a historiador que ets.

Albert Manent comença per expressar el seu agraïment als excessius elogis, diu, de Miquel-Lluís Muntané, que si els hagués llegit abans els hauria censurat, agraïment que fa extensiu a la generositat constant, no d'ara, sinó des sempre, d'en Cervera.

Voldria afegir una precisió històrica, continua dient, i és que jo he viscut bastants anys al carrer Nil Fabra, que no estroba precisament a la frontera, sinó que està plenament integrat a Gràcia.

I ara vull agrair aquest homenatge, que em sembla bastant insolent, però que em plau més que cap altre (sortosament no me n'han fet gaires), com són els literaris, perquè resulten massa acadèmics, i aleshores tot queda, de vegades, una mica encarcerat. En canvi, un homenatge com aquest, d'uns cantaires muntanyencs, és tota una altra cosa. Jo sóc un muntanyenc de tercera fila, perquè no he fet grans altures, però m'he passejat pel Montseny i per Montserrat, encara que molt poc pels Pirineus.

També agraeixo, no cal dir-ho, que estigui vinculat al Club Excursionista de Gràcia –on tinc uns quants vells amics amb qui he fet algunes bones sortides– i que és una entitat que representa la gran florida d'aquesta antiga vila, que és el seu batec personal i col·lectiu.

Recordo que quan jo estava al Departament de Cultura fèrem un inventari de les entitats que hi havia a Catalunya, culturals, esportives, de lleure, religioses i de tota mena, i ara es va a la memòria quantes eren, però potser més

de 10.000 i tal vegada arribaven a 15.000. Què passava? Doncs, senzillament, que després de la dictadura era més fàcil inscriure's al Govern Civil, ja que durant la seva vigència –i ho sabem molt bé en el vostre Club– era molt difícil no solament crear una entitat sinó que donessin permís per publicar més pàgines en català, o bé poder organitzar qualsevol acte d'aquest caire. Però les situacions polítiques canvien, com és natural; el que no canvia és aquesta terra nostra fèrtil en la cultura, en l'esport, en el lleure, que representen les 10.000 o 15.000 entitats que hi ha a Catalunya.

És evident que aquests últims 25 anys de recuperació restringida de les llibertats nacionals han contribuït molt al fet que torguessin a néixer entitats de tota mena. Ara és fàcil, però també falta que la joventut s'hi engresqui. Crec que aquest és un gran repte que té la nostra societat.

Bé, ara hauré de parlar un moment de mi, encara que Guerau de Llostré té un poema titulat: "*Sàtira de mi*", que diu: "*I parlaré de mi si és una mica forçós, però seré molt ràpid*".

Jo he conreat diversos gèneres: biografia, història, i dintre de la història algun capítol com la guerra civil i el franquisme, l'exili... però també temes de cultura popular, com pot ser la toponímia o bé un recull de la meteorologia popular per comarques concretes; ja n'hem fet un parell o tres amb en Cervera, i ens hem divertit força, i hem après moltes coses parlant amb la gent gran d'aquests pobles més aviat petits.

Tot plegat, amb la meua obra, el conjunt dels llibres, dels articles i dels assaigs, no he pretès res més que reunir materials útils de literatura o d'història per als lectors o per als investigadors.

I ara vull agrair especialment als Cantaires Muntanyencs que hagin tingut la gentilesa i l'atenció de cantar amb motiu d'aquest homenatge. Moltes gràcies.

En Joan Cervera reagraia a Albert Manent les seves manifestacions i, especialment, la precisió que ha donat sobre la seva estada al carrer Nil Fabra, atès que la història graciencia estava mancada d'aquesta dada.

A continuació, és Miquel Fernández Azconegui qui presenta la part musical de la vetllada, en la qual participen el grup invitat, la Coral Puigmal, del Club d'Esquí Puigmal, de Barcelona, i els nostres Cantaires Muntanyencs.

Anuncia, a més, que enguany es compleixen 125 anys del Virolai, del qual ens farà una resumida història Maria Dolors Lázaro, presidenta de la Secció Cultural del C.E.G.

Inicia, doncs, el concert la Coral Puigmal. Al seu torn, els Cantaires Muntanyencs interpreten:

Per tu jo cantaria M. Meystre/W.R. Willissegger.
 Alguns passa pel camí
 (popular catalana) Harm. X. Ferrer.
 Lorelei Friedrich Silcher.
 Damunt del barret
 (popular italiana) Harm. X. Ferrer.
 El cant del poble J.A. Clavé/A. Vives.

I, finalment, ambdues corals s'ajunten per cantar:

La muntanya venerada Alexandre Marraco.
 El rossinyol
 (popular catalana) Harm. A. Pérez Moya.
 El Virolai Lletra Mn. Jacint Verdaguer/
 Música Josep Rodoreda.

Tal com havia anunciat el president de la Coral, en aquest punt Maria Dolors Lázaro ens parla del *Virolai*, himne a la Verge de Montserrat, conegut també com a *Rosa d'Abril*, que no és el primer en el repertori dels cants populars montserratins, ja que en els darrers sis segles els romeus saludaven la Mare de Déu amb els seus càntics. D'això n'és testimoni un vell document del segle XIV conservat a l'arxiu del monestir i anomenat *Llibre Vermell*, que conté algunes peces d'aquella època.

Però el *Virolai* té el seu naixement en un moment històric, quan es commemoraven les Festes del Mil·lenari de la troballa de la imatge de la Mare de Déu a la cova de Montserrat, on, segons la tradició, havia romàs amagada durant el domini sarraí.

El poble català ho volia celebrar de manera solemne, i es decidí que calia compondre un himne al marge dels cants populars. Atesa la fama de què gaudia mossèn Cinto Verdaguer, se li demanà un poema destinat a aquella efemèride, encàrrec que Mn. Cinto va acceptar i al qual donà el nom de *Virolai*, ressuscitant així un gènere poètic-musical conreat a Catalunya des del segle XIII.

Ahora, el 25 de febrer de 1880 fou convocat un concurs per a musicar aquest poema. El guanyador va ser –entre una setantena de participants– Josep Rodoreda, director de la Banda Municipal i de l'Escola Municipal de Música de Barcelona, autor de més de 400 composicions. Com a

premi a la seva composició va rebre un flabiol d'or amb esmalts.

No va deixar de produir-se una certa polèmica en contra d'aquesta decisió, però el jurat va persistir-hi. I el temps li ha donat la raó, perquè la peça composta per Josep Rodoreda, amb la lletra sublim de Mn. Cinto, ha vingut rebent des d'aleshores el plebiscit unànime dels catalans.

Seguidament, cantaires i públic entonaren el *Virolai*, en homenatge al poeta més emblemàtic de Catalunya, quan s'acaben de complir els 103 anys de la seva mort a Vil·la Joana, alhora que commemorem els 125 anys de la inspirada música del mestre Rodoreda.

La cloenda de l'acte va anar a càrrec del conseller de Cultura, Sr. Albert Musons i del conseller d'Esports, Sr. Josep Anton Vinyals, que van fer lliurament als participants a la trobada d'un obsequi molt especial: la reproducció de l'arbre de la llibertat, símbol que existia a molts pobles de Catalunya i que a Gràcia va persistir fins a principis del segle XX al bell mig mateix de la popular Plaça del Sol. Per altra banda, el president del Club Excursionista de Gràcia i els Cantaires Muntanyencs feren ofrena d'uns trofeus al lusius al VI Concert de Primavera a totes les persones i entitats que hi havien intervingut.

Aurora Vila.

XXXVIII CONCERT DE NADAL 17 de desembre

Convoquem a tots els excantaires pels dies **12 i 14 de desembre a les 9 del vespre**, per fer l'assaig de la cançó que cantarem durant el Concert de Nadal, que tindrà lloc el 17 de desembre.
 Us hi esperem a tots.

Encara que ja rebreu la convocatòria oportuna, reserveu el dissabte 17 de desembre pel tradicional Concert de Nadal, que es farà, si no hi ha imprevists, a la Parròquia de Corpus Christi, que ens acullen des de ja fa anys. Enguany ens acompanyarà una cobla, rebreu el programa detallat uns dies abans com sempre.

CULTURAL

DIADA 11 DE SETEMBRE DE 2005

Un any més, el nostre Club va retenir homenatge al Monument de Rafael de Casanova, darrer conseller en cap de la ciutat de Barcelona (1713-1714).

Juntament amb altres companys de diferents centres excursionistes, l'ofrena floral representà un humil reconeixement a qui va lluitar fins l'últim moment per Catalunya.

4a FIRA DEL LLIBRE DE MUNTANYA A CANTONIGRÓS (8 i 9 d'octubre)

Cantonigrós va acollir els passats dies, la 4a edició del Llibre de Muntanya. On els llibres i tots els temes relacionats amb la muntanya en són els protagonistes. S'hi programen una sèrie de conferències i xerrades on es tracten qüestions centrades en la muntanya.

"L'home i la muntanya" va ser el tema central, de la influència de l'home, com viu, pensa i treballa, i que ha de fer per tal que la muntanya sigui útil per a ell, amb el màxim respecte pel medi.

El nostre Club hi va participar amb un estand, tal com ho ha fet en els tres anys anteriors. Durant dos dies hem rebut quantitat de visitants que s'han interessat per les activitats del Gràcia, així com per les publicacions, llibres, butlletins i revista MAI ENRERE.

Des d'aquí felicitem els organitzadors, per la qualitat de les activitats complementàries que han ofert, com conferències, itineraris a peu, circuits d'aventura, ascensions en globus captiu, actuacions musicals, etc.

PESSEBRE AL FORN IBÈRIC DE SANT ADJUTORI 17 de desembre a les 12 hores

Un any més us convidem a trobar-nos davant del forn ibèric de Sant Adjutori (Masia de Can Borrell) on hi deixarem el Pessebre.

Amb aquest fet recordem aquell descobriment arqueològic que va donar prestigi al nostre Club.

Es tracta d'un forn ibèric destinat a la cocció de ceràmica, en molt bon estat i que és gairebé un exemplar únic actualment.

Durant anys ens hem encarregat de la seva protecció i conservació. Actualment està sota la jurisdicció de Museu de Sant Cugat a qui demanem que recordi de restituir els rètols informatius sobre la paternitat del nostre descobriment, tal com estava indicat durant anys.

Sant Adjutori i el Forn Ibèric va ser un lloc representatiu del "Gràcia", on durant temps s'hi trobaven els socis, contribuint tots en les excavacions i posterior protecció del forn.

La Masia de Can Borrell, ara Restaurant, ens va acollir en aquells dies i els seus masovers ens van tractar sempre amb gran deferència i amistat.

Per això, al assabentar-nos de la mort de n'SEBASTIÀ ROVIRA i MOLIST als 90 anys, recordem el seu aleshores acolliment amable, el seu somriure afectuós i el seu posat de bona persona.

Encara a podia nomenar a cada un dels qui van descobrir el forn ibèric, fins i tot amb detalls curiosos i anècdotes d'aquells temps.

Ell forma part de la senzilla història d'aquell fet ara llunyà, que va unir en el mateix treball a tants socis del "Gràcia, diumenge rera diumenge.

ITINERARIS HISTÒRICS PER GRÀCIA

El Taller d'Història de Gràcia ofereix un menú de 27 itineraris diferents, per conèixer millor la història de Gràcia. Hi ha propostes per a tots els gustos i per a totes les edats.

Unes estan organitzades des del punt de vista del territori, d'altres són temàtiques.

S'inclou el servei de guiatge i un dossier documental per a cada persona inscrita a l'activitat.

El Taller d'Història organitza cicles de tardor, hivern i primavera.

Podeu informar-vos al seu correu electrònic: www.gracianet.org/taller

Maria-Dolors Lázaro

ON ÉS (O ERA) EL CEMENTIRI DE GRÀCIA ?

(En el darrer número van quedar al "tinter" els peus de foto. Pregoem disculpeu la "relliscada" de la Redacció.)

Cementiri dels "Josepets" (segle XIX)
dibuix de Lola Anglada a "Visions Barcelonines"

Josep Cementís bisbe de Barcelona entre 1766 i 1775.

La possible capella del Cementiri de Gràcia des de la Riera de Sant Miquel l'any 1922.
Dibuix de P. Duart Bonafont a "Crònica de Gràcia"

Dibuix d'en J. Parera que fa una reconstrucció ideal de la capella del cementiri de Gràcia, el que semblen ser unes dependències auxiliars del mateix. l'any 1950.
Reproduït del Programa de la "Festa Major" de l'any 1950.

ACAMPADA

VACANCES D'ESTIU 2005 A LA VALL DE PINETA 75è ANIVERSARI DE LA FUNDACIÓ DE LA NOSTRA SECCIÓ

Aquest darrer estiu, les vacances organitzades per la Secció d'Acampada per a tots els socis del Club es van fer al Camp de la Vall de Pineta.

Els qui hem tingut el goig de gaudir de l'estada en aquell paratge, ens quedarà sempre un molt bon record tant de les estones de bona convivència en el mateix càmping, com de les diferents excursions als cims de l'Aneto, Mont Perdut, La Múnia i Balcó de Pineta; així com també de les sortides per conèixer els Pirineus en el seu vessant turístic, tot fent caminades per corriols suaus fins a arribar a llocs des d'on poguérem contemplar la grandiositat de la Vall d'Ordesa, la d'Añisclo, i albirar, al fons, la silueta del cilindre i molts altres pics representatius d'aquests Pirineus d'Osca.

Ens vàrem reunir un total de 14 instal·lacions i un bungalou, amb 8 infants, un de 14 mesos, en Marc Clusellas Guillera, que va rebre un trofeu per ser el més petit.

Es va celebrar, com és tradicional en els nostres campaments, la Festa Major de Gràcia amb una xocolatada, aperitiu i, a la tarda, un berenar amb galetes, fruites d'Aragó i vi moscatell.

Emplacem, doncs, des d'aquí a tots els socis del Club per l'any que ve, en un altre indret dels Pirineus, per tal de fer unes vacances inoblidables com les d'enguany.

La Secció d'Acampada

MUNTANYA

CICLE D'AUDIOVISUALS JOSEP BUCH I PARERA

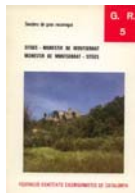
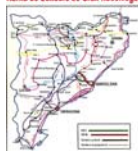
CAMINANT PER GR's

El dijous 29 de setembre, en **Roger Llores** ens va presentar un magnífic vídeo amb un recull de les caminades pels Senders de Gran Recorregut de Catalunya, que durant més de deu anys han estat fent un grup d'excursionistes de la Secció de Muntanya del nostre club.

Un diumenge de cada mes un autocar deixa els caminants en un extrem de l'itinerari escollit per recollir-los unes hores més tard a l'altre extrem de cadascun dels trams de sender.

Xarxa de Senders de Gran Recorregut

Són jornades d'entre quinze i vint quilòmetres aproximadament, assequibles a qualsevol persona mínimament preparada i amb la il·lusió de conèixer les contrades del nostre país, les seves masies, boscos, ermites, pobles, etc, i mentrestant, es practica el saludable exercici de caminar i, si es vol, la conversa distesa.

Vàrem tenir alguns problemes tècnics durant el passi audiovisual que a hores d'ara encara no sabem a què van ser deguts. Des d'aquí demanem disculpes a en Roger i a tots els assistents. Cal dir que malgrat les dificultats, tothom va gaudir molt del muntatge d'en Roger i es va crear un ambient molt agradable i familiar a la sala d'actes.

LAOS EN BICICLETA

El dijous 20 d'octubre, en **Jordi Sabater**, en **Núria Gómez** i en **Pep Montes** ens van presentar un passi audiovisual que va constar d'un recull de diapositives del seu viatge a Laos (i part de Tailàndia i Vietnam) en BTT el mes d'agost de 2004.

Vàrem gaudir d'uns bells paisatges, on el color verd prenia innumerable tonalitats, molt frondosos i sense horitzons. Els ponents, tot i patir molta

humitat i calor, asseguruen que aquesta ciclada va valer molt la pena. La pluja va ser present a voltes, però aquesta s'assacava de seguida. Varen patir 2 avaries importants a les bicicletes, que van reparar enmig de cases embadallades dels nens de tot un poble sencer. El silenci i el respecte regnava en aquesta delicada situació.

Ens va cridar l'atenció el fet de la incògnita de per on travessar les fronteres, sembla ser que ni la gent del país ho té clar. Varen ser molt interessants les imatges dels "terris" per creuar els rius, les de les destil·leries, els telers i l'elaboració artesanal de la seda.

Mapa del recorregut

Al final del viatge i després de 1185 quilòmetres ciclistes i 11.540 metres de desnivell acumulats, la Núria, el Pep i el Jordi van passar uns dies a les meravelloses aigües de la Badia de Halong per a gaudir d'un merescut descans.

Per a concloure, només dir-vos que els propers audiovisuals seran **"DEPEL I PLOMA"** el 17 de novembre a càrrec de **Toni Vives**, i **"GASHERBRUM II, UN VUIT MIL FÀCIL?"** el 15 de desembre a càrrec de **Joan Casòliva**.

Llocs per on hem passat

- Chian-Kho
- HuayXai
- XiengKok
- Muang Long
- Munag Sing
- Luang NanTha
- NaMor
- Muang Lang
- Muang Khua
- Muang Ngoi
- Hatgan
- Luang Prabang
- Nam Ming
- Phoukhou
- Nong Tang
- Phonsavan
- Nong Het
- Hoa Binh
- Vinh
- Hanoi

FI D'UNA ETAPA AUDIOVISUALERA I COMENÇAMENT D'UNA ALTRA

Fer-vos saber que tant l'Ingrid (que ja és a Itàlia) com la Laura (que està a punt de marxar de vacances) deixem la coordinació dels Cicle d'Audiovisuals Buch i Parera al gener de 2006. Als dos audiovisuals que resten d'aquesta temporada no hi podem ser físicament, però sí amb els nostres pensaments, de manera que ja serviran com a entrenament pel nostre relleu del 2006.

Gràcies a tots els ponents que hem tingut durant aquests dos anys, hem pogut viatjar per tots els continents del planeta i a les zones més remotes que mai ens haguéssim pogut imaginar. Tothom ha presentat la seva manera de fer muntanya, des del clàssic trekking fins als trineus de gossos, passant per l'alpinisme més tècnic, l'escalada, l'esquí de muntanya, el mountain-ciclisme, els projectes de solidaritat, etc. En aquest sentit, encoratgem a tothom a seguir fent activitats de muntanya i a esdevenir futurs ponents «audiovisualeros» del cicle.

La gran multitud de públic i assistents que teniem en cada sessió ens feien valorar la nostra feina, ens feien seguir endavant, ens conduïen cap al positivisme i sobretot... ens venien ganes de millorar el cicle, tant en el contingut com en la forma. En aquest sentit, vam passar tots els tràmits per tal de tenir un projector digital propi del Club i esperem que amb el futur relleu del 2006 es pugui fer una millora substancial en el tema del so.

Finalment, només donar molta empena als que ens prenen el relleu, **Karen Malfreit**, **Núria Ferrer** i **Àlex Duran**, que segur que ho faran molt i molt bé, i dir-los que restem a la seva disposició per ajudar en qualsevol cosa.

Com sempre, ja ho sabeu, si voleu col·laborar ho podeu fer saber per e-mail (audiovisualscap@cegracia.com) o directament a la **Karen**, la **Núria** o l'**Àlex**, que seran els futurs coordinadors d'aquest cicle a partir del gener de 2006, on esperem que les vostres noves experiències inoblidables puguin ser compartides audiovisualment.

Gràcies a tots vosaltres! Sense vosaltres no hi hauria Cicle! Una abraçada,

Ingrid Vives (des d'Itàlia) i Laura Puig

POSA'NS LES BOTES

I els quatre gats i gates que ens hem quedat a Barcelona aquest mes d'agost decidim posar color al cap de setmana que s'acosta. La Carme pren la iniciativa i ens proposa anar a fer uns tres mils que tenim pendents a la zona d'Ordessa, una sortida de "posar ns les botes".

Sortim el divendres per la tarda de Barcelona i a les 12 h tenim muntat el "vivacillo" a prop de Nerín, enmig la foscor il·luminada per una immensitat d'estels. L'endemà ens llevem a les 6 h per agafar el primer autobús que puja fins a prop de Cuello Gordo. Seguim el camí que ens portaria al refugi de Góriz fins a arribar al barranc que puja cap al coll superior de Góriz. Al principi del barranc deixem la tenda i el material sobrer amagats entre unes roques. Pugem al coll Superior de Góriz seguint el GR-11. Allí es deixa el GR per agafar un sender a l'esquerra que està fitat.

Més amunt, el sender remunta una llarga pedrera i s'arriba sense dificultat a la Punta de las Olas (3.002 m). Aquesta ascensió des d'on ens deixa el bus fins al cim ens regala generosament amb esplèndides vistes de la vall d'Ordessa amb les seves feixes, els nombrosos tres mils de la zona (el Casco, Mouboré, Mont Perdut, Soum de Ramond, etc.) el canó d'Arísolo. De la Punta de las Olas baixem en direcció nord i fem sense dificultat el Baudrimont sud-est (3.028 m). Des d'aquí, baixem per on hem pujat, en direcció NO trobem un coll en el qual hi ha dues opcions: baixar al fons d'una vall per després remuntar-la al llarg i apropar-nos al Baudrimont nord-oest (3.045 m), o arribar al mateix lloc ascendent una mica des del coll a l'esquerra i recorrent una llarga, bonica i aèria feixa, que ens situa quasi daval del coll del Mont Perdut.

Des d'aquí es pot anar a fer el Baudrimont nord-oest, que queda a la dreta. Nosaltres decidim fer primer el Soum de Ramond (3.254 m). Es puja sense problema, això sí, treballant-nos una llarga pedrera d'aquelles que sembla que estiguis fent penitència per no se sap quin pecat. Dalt del cim tres muntanyes ens conviden a vi. La Carme i jo bevem decidides, la Pili més assenyada pensa amb l'efecte de la combinació alcohol+alçada+certa dosis de cansament i se'n està. A la baixada a la Carme i a mi ens agafa mal de cap, com si fos un inusual mal d'alçada pirinenc.

Tot i amb mal de cap continuem contents i decidides amb els nostres objectius. Descendim fins arribar a la cua de la llengua de neu que baixa del coll del Mont Perdut, i ens dirigim en direcció NO passant per daval d'aquest cim per

Cara nord del Mont Perdut vista des del cim de la Espalda d'Esparrets. Foto Rosa Salas

anar a buscar la "Espalda d'Esparrets" (3.077 m). Pugem per una canal que es troba de cara quan arribes a la base del cim, que es puja bé però està descomposta. Així assolim un tres mil que queda una mica despenjat dels altres i que es fa poc sovint. Vistes magnífiques de la cara nord del Mont Perdut, llac de Marboré, Astazous, etc. La baixada, intentem fer-la pel coll que es troba pujant a l'esquerra, però no resulta fàcil baixar per aquí, ja que té un fort pendent i la pedrera s'ha anat escorbant de manera que queda una superfície pelada i reliscosa; decidim, doncs, baixar amb molt de compte per la descomposta canal per on havíem pujat. I per avuija en tenim prou, estem lluny del lloc on tenim les coses per dormir i decidim tornar. Una vegada instal·lades a la zona on tenim el material arriba la pau i el merescut descans sota una volta estelada. El dia ha estat molt actiu i divertit.

El diumenge ens llevem d'hora. Avui el nostre objectiu és la Punta de las Escaleras (3.027 m). És un tres mil poc freqüentat que farem des de la zona del refugi de Góriz. Bé, des de Góriz es comença per la ruta normal del

Pili Vendrell i Carme Sales al cim de la Punta de las Escaleras. Al fons cim del Mont Perdut. Foto de Rosa Salas

Mont Perdut; quan estem a l'alçada d'aproximadament 2.450 m i en un punt en què el camí rodeja una cresta que ens cau a la dreta, surt un altre camí cap aquest costat que puja a un gollit. Anem pujant aquest sender per una zona anomenada "Las Escaleras", on anem superant mitjançant alguna grimpada de tant en tant, els esglaons que fa la muntanya. Aproximadament a 2.700 m el camí es bifurca, la branca de la dreta flanqueja i es dirigeix cap a un coll per anar després en direcció al Soum de Ramond, el de l'esquerra va pujant enmig d'una pedrera cap a la Punta de las Escaleras. Des d'aquí també es pot seguir per la "via de las Escaleras" cap al Mont Perdut. Des del cim veiem altres cims molt més concorreguts que el nostre. Gaudim de les vistes enmig la tranquil·litat, i per avui donem per acabada l'activitat, ja que ens queda per davant la tornada a Barcelona.

Baixem a Nerín a peu, perquè l'autobús de tornada és a les 7 h de la tarda i ens resulta massa tard. Baixem des de Cuello Gordo cap a Cuello Arenas per un paratge que encara que és de muntanya és bastant sec, no baixa aigua per cap lloc i es troba una gran extensió amb cards de muntanya porpres i blaus. Des de Cuello Arenas es baixa a Nerín agafant múltiples direccions. Aquesta ruta de baixada resulta molt calorosa a l'estiu i cal portar aigua, ja que en tot el trajecte des de Cuello Gordo fins a Nerín no se'n troba ni gota.

En conjunt ha resultat un cap de setmana molt bonic per la zona i molt divertit per la companyia. Hi vam ser Carme Sales, Pili Vendrell i Rosa Salas.

Salutacions, atrapeu les últimes alegries de l'estiu. Una abraçada.

Rosa-Maria Salas Ricart

MERIDIAVERD

10 i 11/09/2005

Bicicleta de muntanya: 200 km de Ribes de Freser al Masnou (el meridià són 182 km)

Desnivell: +3.600 m / -4.400 m
Alex Mariné i Jaume Jubert

I volíem començar a la Molina... Per sort, ja en el tren, la vista del que ens esperava i la gana, ens van aconsellar canviar l'austeritat del nostre refugi per l'Hostal dels Caçadors de Ribes de Freser.

Costen molt de mantenir els 80 kg i els *micHELINS* així que els macarrons, l'escalvada i els primers entrecots del cap de setmana van entrar de meravella... Per si de cas ens faltava sucre l'endemà, ellogurt el vàrem acompanyar amb mel, i de vi no en va sobrar que set tampoc en volíem passar.

No pesen els anys, pesen els entrecots!!!

Les seques amb botifarra no es fan esperar i després d'Ogassa continuem fins a Sant Joan de les Abadesses.

Evitem els bars i restaurants i tirem amunt cap a Vallfogona (2n dels 4 colls del dia) i després cap a Vidrà creuant la Serra de Milany (la botifarra ja s'ha fos i les reserves corren perill). Tot plegat per un paisatge molt bonic clapat de masos i fins aquí, per un camí dret, però bo.

A Vidrà, el camí es converteix en sender i el destí, la tosca del Degollats, és una premonició de les dificultats i la gana que farem.

Arosseguem la bici a estones, i ja a la plana fem els darrers esforços fins a arribar a la Fonda Sant Jordi de Roda de Ter.

Tosca del Degollats

Ens amenacen amb un bistec a la planxa, però la carona de l'Alex, que fa 10 hores que no menja, fa que ens recompensin amb uns macarrons casolans i un entrecot que no cap al plat. El vi no arriba a les postres: mel i mató, figues i panses amb moscatell i un pastís de crema i xocolata... En fi, que l'endemà ens conformem amb un cafè amb llet i un tros de coca.

D i u m e n g e
sembla que es presenta amb m e n y s dificultats. El primer tram fins a Sant Julià de Vilatorrada és fàcil i planer. Després gaudim per una successió de trialeres i "tobogans" fins a Seva.

Al Pla de la Calma

Fi ciclabl del Meridià

En un tres i no res (una primera punxada, prelu di de tres més) arribem a Collformic i creuem el Pla de la Calma. El descens cap a Cànoves és dur i tècnic, tant que acabem amb una graellada de carn, xai, pa torrat, ali i oli, formatge manxego de veritat, i postres de músic: eren les 4 de la tarda i ens calien forces per creuar el corredor fins al Maresme... amb bany inclòs a Vilassar i fins al Masnou després, on hem agafat el tren... teníem pressa per sopar!

Bona pedalada i bona companyia per una travessa que recomanem... Això sí, cal anar disposat a fer metres, quilometres, i bons àpats. Tenir sentit de l'orientació és imprescindible, o millor encara, el track al GPS (els camins no són mai els amplexos i evidents; sempre es busca l'eix nord-sud, fins i tot per trams no ciclables).

Bones traces!

Jaume Jubert

* teniu el track a
<http://www.tbtdaladona.com/rutasgpsQuedadas.htm>

(Totes les fotos són de l'autor de l'article)

Plus
esports de muntanya

Plaça del Diamant 9 • 08012 Barcelona
Telèfon i Fax 93 218 41 17
<http://www.plus.es/20/plus>
email: plus@plus.es

NAVEGACIÓ COSTANERA

1 i 2 d'octubre de 2005

Des que aquest estiu que m'havia tret el títol de patró d'embarcació d'esbarjo, em voltava pel cap de fer una sortida amb vauell per la costa.

No us penseu, no pretenia anar gaire lluny, principalment perquè amb aquest títol no està permès d'allunyar-se més de dotze milles de la costa, solament volien notar l'agradable sensació del vent a la cara, i de la sal als llavis.

L'Àlex i en Sergi ja tenen el títol, i en alguna ocasió m'havien temptat a sortir un dia ambells. El fet era que, per naps o per cols, sempre coincidí que jo tenia alguna cosa a fer i no hi podia anar...

Les darreres setmanes, vam estar parlant-ho més seriosament; i fins i tot, vam aventurar-nos a organitzar una sortida de dos dies en vauell. No sabem com respondriem, i si ho passaríem gaire malament si algú es marejava...

Finalment vam establir el cap de setmana de l'1 i 2 d'octubre per fer la "sortida marinera". Vam llogar un veler

de 32 peus (uns deu metres i escaig). Els integrants del grup érem: la Cinta Barreno, i l'Elena Martínez, la Núria Colomar, l'Àlex Duran, en Sergi Xancó i jo.

Dissabte vam quedar al Club Nàutic de Vilanova i la Geltrú, que és on era el veler.

At'Àlex, li havien deixat una canya de pescar, i de bon matí ja va anar a cercar una botiga d'atjells de pesca (un rodet, el fil, un esquer, ...).

Vam fer un bon esmorzar a l'únic bar que vam trobar obert a aquelles hores, i de camí cap al vauell l'Àlex va pescar-se a si mateix (ja que l'havien deixat a la canya de pescar-se a si mateix dels pantalons) Començàvem bé...

En Sergi va conduir el veler fins a fora del port i, com que no feia ni gota de vent, vam anar fent amb el motor mar endins. El mar semblava un llençol, de pla que estava. Així poca cosa faren.

Mentre, l'Àlex, amunt i avall amb la canya (donant fil, recollint fil...) però tampoc hi havia sort per aquella banda. Quan es cansava, desmuntava la parafeta, i ficava la canya al lavabo (calia anar en compte si t'agafaven les presses). En tot el dia, res de res...

Va començar a fer un lleuger ventet. I aprofitàrem per desplegar veles i parar motor; tot i que la velocitat que aconseguíem no passava d'un nus (poc menys de dos quilòmetres per hora).

Ens vam anar tornant al timó, i les nocions de babord i estribord, d'amollar i cobrar i les maniobres amb els caps, se'm van anar refrescant.

Al vespre, vam anar a fer nit al port de Torredembarra. Simai hi aneu, hi ha un restaurant que fan unes pizzes boníssimes... Hi havia uns trossos de vauell que tiraven de cul, i el nostre, que al sortir ens semblava força grandet, es veia ridícul al costat d'aquelles bèsties. A tall d'exemple, un catamarà americà (i ja sabeu que els americans tot ho fan a l'engròs) ocupava tres atracaments (uns quinze metres), i perquè hi estava "aparcats en bateria". Cada pati era gairebé tan gran com el nostre vauell.

Al moment d'anar a dormir, i un cop la cabina petita havia estat adjudicada, vam fer a sorts la resta de llocs (l'acollidora cabina de proa, i els dos sofàs convertibles).

Diumenge, després del corresponent esmorzar, i el 'xute' de Biodramina (per si de cas), vam fer-nos a la mar.

El vent pintava com el dia anterior, però les onades eren més grans. Això feia que el vauell oscil·lés amunt i avall, posant a prova l'estabilitat a l'interior, i la resistència dels estòmacs dels tripulants.

L'Elena va preguntar amb un filet de veu, si ja seria massa tard per prendre una Biodramina...; se'n va prendre dues... (però no deuen arribar-li ni a la campaneta, perquè al cap de pocs minuts ja estava agafada a la bosseta de supermercat).

L'Àlex, que té molta moral, va baixar tot decidit al lavabo. No, no, no tenia cap pressura..., sinó que volia agafar la canya i tornar a provar sort... "Ara és bona hora per pescar..."

Òndia tu, doncs ni cinc minuts després, va i la canya li fa una estrebada. Va començar a recollir linya tot emocionat, i al principi creiem que feia broma... fins que vam veure el reflex de les brillants escates d'un peix que duia enganxat a l'ham. Un cop fora de l'aigua, vam dur-lo cap a l'agüera, on va passar a millor vida...

El mar continuava oscil·lant cada cop més fort, i el vent va començar a bufar. Vam parar motor, i il·liscàrem gràcilment per sobre les ondes. Vam gaudir de valent, encarat el vent, de manera que les veles oferien més resistència al seu pas i això feia que el vauell s'inclinés cap a un costat (donant una agradable sensació de velocitat). Rieu-vos del Bribón... Erem els reis de la regata. Quatre, cinc, sis nusos... Això era còrrer!

La sensació era tan intensa com quan baixes ràpidament esquiatur per una pista, o quan arribes dalt d'un cim i se t'obre la panoràmica.

Vam practicar diferents maniobres. Ara girem cap a babord, ara girem cap a estribord, ara cenyim una miqueta, ara provem de fer "orelles de burro" (que és quan el vent entra per la popa del vauell i les veles estan obertes a bandes contràries).

Amb tot això, tots plegats vam anar passant pel timó. L'Àlex, la pericia; en Sergi, la sobrietat; jo la temeritat; i l'Elena la sorpresa, i la Cinta, l'esglai (babord = esquerra, estribord = dreta). La Núria es va estimar més una prudent distància al timó, perquè l'estómac li va dir que s'estigués quieta una estona.

De sobte, en Sergi va dir: "El meu estómac està en un punt sense retorn...". Caram, i jo que m'ho estava passant tan bé envestint les onades i fent escorar el vaixell...

Vam navegar de manera més calmada, per donar a l'estómac del patró opció a recuperar-se. Com que el vent seguia pujant d'intensitat, vam recollir part de les veles, de manera que la seva superfície fos inferior, i no correguéssim tant.

El port de Vilanova ja el teníem a tocar, i havíem de fer temps fins a les set, que era l'hora límit per tornar el veler. Virada cap a babord, virada cap a estribord, ...

"...Son les cinc. Per mi, si voleu, podem anar ja cap a port..." va dir en Sergi.

"... Fem una mica més...", va dir l'Àlex.

"... Podem apropar-nos a port, desembarcar als marejats, i tornar a sortir una estona...", vaig dir jo.

Finalment, com que el vent continuava augmentant d'intensitat, i gairebé ja havíem recollit tota la vela, vam decidir anar a port (era un quart de set).

Estàvem entrant a port, i mentre un pilotava el vaixell, la resta llugàvem les defenses als costats. Un cop lligada la que duia, em giro i en veig una darrera meu, i una mica més enreter tot un glop de mar amb la bosseta del supermercat. També va ser mala sort noi, entrant a port.

A l'altra banda del vaixell, una de les defenses va caure a l'aigua. Com que estàvem sols a l'embarcadura del port, ja ens veíeu amunt i avall, per tal de "pescar" la defensa que surava. Sort que ningú ens va veure.

Un cop atracat el vaixell, i novament amb els peus a terra, vam felicitar-nos de la sort que havíem tingut, i de com havia anat de bé la sortida.

Com que el vaivé del mar, i l'activitat frenètica del dia no ens havien permès de menjar gaire cosa, estàvem afamats. L'Àlex va oferir amablement la casa que té la seva família a Cubelles, per tal de fer una amanida, pa amb tomàquet, i ganyips diversos. Entre mos i mos, anàvem recordant anècdotes del cap de setmana.

Vam concloure que calia repetir-ho. Qui s'apunta a la propera?

Jordi Pi i Martínez

CAMINADA AMB NENS

Participants: Bernat Llorens, Mònica Mestres, Berta (5 mesos); Xavi Alba, Carolina Pérez, Oriol (3 anys), Toni (1 any); Jordi Sanmartín, Núria Vallmitjana, Cesc (4 anys), Guillem (7 mesos); Andrés Montobio, Maria, Andrea (2 anys), Blanca Solà, Encarna Brignardell, Pol (2 anys), Núria Pocino, Roc (9 mesos); Francesc J. García, Sílvia López, Ferran (4 anys), Júlia (1 any); Jordi i Gemma; Glòria, Marc (5 anys), Quim (3 anys); Carme, Albert (8 anys), Núria (5 anys).

Tot i que ens havíem fet la idea que al final seríem pocs els participants en aquesta primera convocatòria, la veritat és que va ser tot un èxit i espero que es torni a repetir amb les mateixes ganes i il·lusió. Veritablement, amb un parell de correus electrònics i ganes, hem aconseguit ajuntar-nos una bona colla de pares i mares socis del CEG amb criatures, i organitzar una sortida que ben mirat i donades les edats, no ha estat gens malament.

Vàrem quedar a les 10.30 h del diumenge a la Font Picant d'Argemona (per cert, un racó molt a collidor, ombrívol i amb molt d'espai per l'esbarjo de la mainada) i, segons el

previsible, ja que amb criatures això dels horaris es va com, a poc a poc van anar arribant tots els còxes. En poc més d'una hora érem 20 adults i 16 infants. INCREDIBLE!! Uns caminant i d'altres, per la poca edat que comptaven, en les motxilles asseguts, vàrem començar a fer via. Caminant per corriols vam anar passant per tot un seguit de fonts, fins arribar al Castell de Burriac. En un principi el sender era estret i amb un pendent on el desnivell era bastant progressiu, però a mig camí aproximadament es va convertir en una pista on la pujada era força dreta i tot i que ens va acompanyar un dia de força calor, tota la mainada va respondre com una autèntica muntanyenca (i no parlem dels qui portaven alguna criatura a l'esquena).

Comera d'esperar, tothom es va adaptar en cada moment a les situacions que anaven sorgint. En arribar al Castell, tot i que va haver-hi una part que van parlar abans pel tema del menjar vàrem dinar, descansar i rerrar. Després vam anar baixant per la pista fins als cotxes... cadascú al seu ritme... com tota la jornada. Cal destacar que, tot i que la majoria no ens coneixíem, va haver-hi molt bon ambient, tant entre nosaltres com entre la quival·la. I aprofito per felicitar especialment tots els nens i nenes que van pujar a peu, ja que van respondre de meravella a la caminada.

Ens veiem a la propera!!! Una abraçada a tots

Carme, Albert i Núria

Per cert, la propera ja s'està organitzant. Pares, mares, nens i nenes, prepareu les motxilles!!!

ELS QUINZE MINUTS D'EXCURSIONISME DE RADIO GRÀCIA

Ara fa un any que vaig començar la col·laboració setmanal "Quinze minuts d'excursionisme" a Radio Gràcia, dins de les TARDES DE GRÀCIA amb Maria Blanco, cada dimarts tres quarts de 5 de la tarda, continuant la tasca feta anteriorment per Francesc Lleiveria i altres companys.

És una experiència interessant, anar setmana a setmana informant principalment de les activitats del club i de l'activitat excursionista en general. He anat informant dels curssets que fem, de la Travessa Malagalls Montanyencs, de la Gràcia Montserrat, dels Cantaires Montanyencs, de llibres publicats, etc. Amb la col·laboració dels socis del club que s'han prestat amablement a ser entrevistats o a venir a l'emissora.

Amb l'expedició al K3, a més d'entrevistar-los abans de marxar i a primers de setembre després de la pausa d'agost, es va fer una experiència molt interessant, amb l'emissió diària "El dia a dia de l'expedició al K3", del 9 de juny al 22 de juliol, informant al voltant de les 5 de la tarda de l'activitat dels companys.

Una altra informació que cal destacar va ser l'entrevista amb els impulsors de l'expedició "Aconcaqua sense gluten"

Hem tractat diferents temes com els avantatges de ser d'un club i federar-se, preparació de la temporada d'hivern, consells sobre seguretat a la muntanya, llibres i revistes de muntanya, proposta d'excursions, senders i camins de ronda, etc.

Finalment, animar-vos a participar. Si teniu alguna activitat, anècdota o història per explicar, us convidem perquè la pugueu explicar.

Per posar-nos d'acord, parlem amb la Secretaria del club.

Ramon Izquierdo

Radio Gràcia FM 107.7

Escouteu cada dimarts de 1/2 de 5 a les 5

"15 minuts d'excursionisme"

a en Ramon Izquierdo, dins les tardes de Gràcia amb Maria Blanco

PREUS DE VENDA (A SECRETARIA)

	SOCIS	NO SOCIS
CD'S EN 3D	13,—	20,—
MAPES M.M.	13,—	16,—
FOLRES GEDE	35,—	50,—

GEDE

I CONCURS GEDE DE FOTOGRAFIA D'ESCALADA

Tema: Escalada en roca, gel, bloc, ...

Obres: s'admeten un màxim de 3 obres per autor.

Data d'admissió: el termini de presentació de les obres finalitza el 30 de novembre de 2005.

Presentació d'originals: les imatges s'han de presentar en paper (18 x 24 cm) sobre cartolina negra de 24 x 30 cm. Les imatges poden ser tant en color com en blanc i negre i han de portar un títol.

Les fotografies han d'anar acompanyades d'un sobre tancat on hi haurà un llistat de totes les fotografies amb el seu títol i les dades de l'autor, (nom complet, adreça, núm. de telèfon, DNII, adreça electrònica, ...) i s'entregaran a la secretaria (Sra. M. Lluïsa) del Club Excursionista de Gràcia, Ptge. Mulet, 4, Barcelona 08006, de 19 a 21 h. Les obres que es presentin al concurs no poden haver estat presentades ni premiades prèviament a altres concursos de fotografia.

Jurat: el jurat estarà format per:

Sr. Manel Landa (propietari de la botiga M. Landa imatge i So)

Sr. Mari Santamaría (president del GEDE)

Ramon Izquierdo (de la secció de fotografia del Club)

La decisió del jurat serà inapel·lable i es farà pública el dia 20 de desembre de 2005.

Premis: es donaran 3 premis consistents en:

1r premi: val per 200 • per

consumir a la botiga de

fotografia M. Landa.

2n premi: val per 100 • per

consumir a la botiga de

fotografia M. Landa.

3r premi: val per 50 • per

consumir a la botiga de

fotografia M. Landa.

Publicació i exposició: les imatges guanyadores es publicaran a la revista Mai Enrera, a la web del Club i al butlletí del CEG i quedaran en propietat del Club Excursionista de Gràcia.

Totes les obres presentades romandran exposades a la sala d'actes del CEG durant tot el mes de desembre.

Les obres no premiades es podran recollir a la secretaria del Club en horari de secretaria fins al dia 17 de gener de 2006. Les obres no retirades després d'aquesta data quedaran en propietat del GEDE.

Observacions: El Club Excursionista de Gràcia es compromet a tractar amb la màxima cura el material presentat al concurs, però declina tota responsabilitat davant de qualsevol deteriorament o accident fortuït sofert per les obres.

De les imatges guanyadores el CEG es reserva el dret de poder-les reproduir sempre que ho precisi, essentant sempre el nom de l'autor.

Qualsevol cas no previst en aquestes bases, el resoldrà el jurat.

Presentar-se al I Concurs GEDE de fotografia d'escalada del CEG, implica l'acceptació de totes i cada una d'aquestes bases.

MANUEL LANDA
C/ DE LA TRINIDAD, 18 08007 BARCELONA
TEL. 93 467 77 77 FAX 93 467 77 78

COL·LABORACIÓ

BURKINA-FASO I MALÍ

Una veïna, companya de col·legi dels meus fills ens va proposar apadrinar un nen d'un poble de Mali, per tal de poder finançar la seva escolarització. Ella estava preparant junt amb una companya i sota la supervisió de la Universitat de Barcelona, el programa d'escolarització de la gent de dos pobles del sud del Sahel. La idea em va seduir.

Vaig informar-me sobre l'organització responsable de l'ajuda i el resultat va ser una sorpresa inesperada. Es tractava d'una ONG de Sant Sadurn de Noya amb el nom de Carmen Corrales Ajuda al Desenvolupament, que venia actuant a Àfrica des de feia 4 anys. El més curiós va ser que la ONG va ser un regal del Rafa a la Carmen, els dos responsables, amb motiu del 25è aniversari del seu casament. És a dir, es tracta d'una ONG molt petita quant a estructura, però molt gran en el seu esperit i esforç per ajudar a gent molt necessitada.

Vaig rebre una fotografia del nen apadrinat, que es diu Idrissa Amadou i viu al poble de Garmi prop d'Hombri, cercle de Duentza, Mali. Tenir un apadrinat i no conèixer-lo em va semblar quelcom estrany i vaig decidir anar-hi a visitar. L'ONG em va facilitar tota la informació necessària quant a trajecte, vacunes, visats, etc.

Idrissa Amadou

Recorregut en vehicle tot terreny

Un dels 39 projectes que tenien previst dur a terme era la instal·lació de cuines solars i em vaig responsabilitzar d'aquest projecte, ja que molts dels altres projectes precisaven una continuïtat sobre el terreny i no estava segur de poder anar-hi més vegades. Gràcies a la Fundació Terra vaig aprendre a muntar les cuines i el seu funcionament.

El dia 2 d'agost del 2004, molt d'hora al matí, encara era de nit, ens vàrem trobar tots els integrants de l'expedició, entotat 14 persones, a l'aeroport del Prat, amb un equipatge que sobrepassava molt el pes que podíem pujar a l'avió. Després de molta estona discutint amb un responsable, ens van permetre pujar amb quasi tots els paquets que portàvem, sense haver de pagar sobrepes...

Vam transbordar a París i amb una escala a Niamey (Níger) vam arribar a Ouagadougou, capital de Burkina-Faso. Allà

ja ens esperaven tres tot-terrenys que ens van dur a una residència junt amb 63 paquets.

A Ouagadougou teníem dos projectes consistents en donar recolzament a un orfanat amb nens de menys de dos anys, on vàrem

deixar bona part dels medicaments i material d'higiene i també donar recolzament a un grup de joves del carrer d'un raval de la ciutat que, fabricant instruments musicals i actuacions de música i dansa, ens van guanyant la vida.

Arribada a Ouagadougou

Ouagadougou és la capital de Burkina-Faso, que junt amb Mali són dels països més pobres del món. És una ciutat molt vital, que dona la sensació de ser un gran mercat, o millor dit un "mercadillo". Allà vam anar a canviar els euros que

portàvem per francs CFA i per a mi va ser una sorpresa la quantitat i valor dels bitllets que ens van donar (1,5 euros = 1.000 francs CFA). El més sorprenent és que aquesta moneda es pot fer servir als següents països: [Benín](#), [Burkina-Faso](#), [Costa d'Ivori](#), [Guinea-Bissau](#), [Mali](#), [Níger](#), [Senegal](#) i [Togo](#). I això des de l'any 1945. Cada vegada me n'adono més de la nostra ignorància respecte al funcionament del que diem "tercer món". Nosaltres tan orgullosos del nostre euro que sols té 3 anys de vida i el franc CFA en té quasi 60...

Dos dies després vam sortir cap a Mali per una carretera asfaltada que poc a poc es va convertir en pista de terra, vam passar per la "falaise" de Bendiagra i el país Dogon, fins arribar a Sévaré on vam fer nit. Al l'endemà ens vam arribar fins a Mopti, port important del riu Níger i darrera població important abans d'endinsar-nos a la regió del Sahel. Aquí ja diversos participants van sentir els símptomes del que posteriorment es va descobrir era salmonel·losi, i que mica en mica ens vàrem veure quasi tots afectats pel mateix problema.

Ben carregats en direcció a Mali

A Mopti teníem previst fer un recorregut pel riu Níger en barca, però finalment i motivat per la Salmonel·losi sols vam anar-hi quatre integrants de grup. El Níger per aquesta regió és una mena de llac que no té quasi corrent, ja que en 700 km de recorregut sols té un desnivell de 2 m. Ens

van portar a l'altra banda de la riba i poguérem visitar un poblat de pescadors que tenien grans quantitats de peix assecat-se al sol. Són uns peixets d'uns 8-10 cm i els estenen sobre unes estores al sol. Una

Aquesta dona volia que ens emportéssim el seu fill més petit

Una dona que estava rentant roba, amb 4 nens petits, amb un francès molt primari, ens va oferir el nen més petit, dient que ens l'emportéssim, que amb nosaltres estaria millor. No demanava res a canvi... Una de les noies va donar un xiclet al més gran dels quatre i aquest, sense dir-li ningú res, el va fer en quatre trossos i tots quatre nens en van menjar.

Els nens sentien curiositat pels «tubus»

productes, el que volien era veure aquelles persones descolorides (ells ens anomenen «tubabu», que vol dir axò, descolorit) no gens freqüents per aquells indrets. Et donaven la mà i després s'oloraven la seva i, sobretot els més petits, feien una ganyota com de fàstic. La nostra olor sembla que no els era gaire agradable...

Mali té una superfície equivalent a 2 vegades i mitja l'extensió d'Espanya, però sols té uns 1000 Km de carretera asfaltada. Quan ja estava fent-se de nit, vam arribar al campament «Sant Sadurn d'Arnoia» de la Mā de Fátima.

El campament «Sant Sadurn» al peu de la Mā de Fátima

Benvinguda dels pobladors de Garmi

La rebuda, sobretot per part dels nens del poblat de Daari, va ser molt emocionant. Venien corrent i cridant – Rafa i Carmen -. Després de moltes abraçades vam arribar al campament i una mica corre-cuita ens van muntar les tendes. Més tard van venir els habitants de Garmi tocant el tambor i la flauta. Portaven una cabra, que ens l'oferien com a benvinguda. Els vàrem agrair l'ofrena, però físicament ens sentíem

Durant el trajecte, allà on paràvem, sempre apareixien una munió de nens que en alguns casos ens volien vendre cuscus durs o cacauets, però a mi em sembla que més que voler-nos vendre els seus

bastant malament i els vàrem pregar aplaçar la festa de benvinguda fins al proper divendres, donat que és lamentable en què ens trobàvem. En sols dos dies es va exhaurir el paper higiènic que teníem previst per dues setmanes. Va ser necessari enviar un cotxe a comprar-ne a molts quilòmetres de distància...

Malgrat tot, en els propers dies es van poder realitzar els 39 projectes que teníem previst dur a terme. Els projectes estaven destinats a dos poblats, Garmi i Daari i també Hombori, capital de la regió, una regió tan gran com Catalunya amb una població d'uns 35.000 habitants. Les dues primeres poblacions deuen tenir uns 300 habitants cada una i Hombori uns 3.500. Aquí hi tenen la seua les autoritats de la regió i estan instal·lats l'hospital, l'escola i l'únic telèfon que es troba en 200 Km a la rodona.

El projecte principal consisteix en escolaritzar la població de Garmi a tal efecte dues components del grup, junt amb la Universitat de Barcelona, han preparat un projecte d'escolarització que ja està funcionant. Vàrem facilitar el material per poder-lo dur a terme. El projecte es financja mitjançant apadrinaments dels nens a escolaritzar, els diners recollits es fan servir per pagar la professora i el seu desplaçament fins al poblat, que està situat a uns 16 Km de distància de Hombori on té el domicili la professora.

Escola al poblat de Garmi (desembre 2004)

La primera presa ja acabada

Altres projectes són: la construcció d'una presa, dotar l'hospital, que està construït des de fa 6 anys, de medicaments i il·lits (sols n'hi havia un, ara en tenen set), creació d'un banc de cereals, instal·lació de cuines solars, construcció en terrenys del campament Sant Sadurn d'un refugi de 17 x 7 m per als escaladors que visiten la zona, micro-crèdits a les dones, creació de l'Associació de Comerciants, formació d'una persona en òptica i proveir-lo d'ulleres i eines per reparar-les, dotar d'aparells a un fotògraf (una fotografia podia costar al que es volia retratar anar de 4 a 5 dies a peu), lliurament de farmàcies a les dones dels dos poblats, roba i equipaments per jugar a futbol, i més fins a 39. (Si voleu més informació o veure fotografies de les campanyes dels darrers anys de l'ONG, podeu trobar-les a la web: www.ccong.org)

Gràcies a l'arròs que menjàvem quasi cada dia, la salmonel·losi va anar aflouint i ens va permetre gaudir de la nostra estada en aquesta regió d'una bellesa extraordinària, malgrat la manca d'aigua i consegüentment de vegetació. És un paradís pels escaladors que durant els mesos de gener a març vénen bàsicament de França i Anglaterra.

Malgrat ser l'estació humida (està situat a 16 graus latitud nord), sol ens va ploure un dia. Moltes nits, les ràfegues de

vent, carregades de pòls i d'una intensitat semblant a la tramuntana, feien que haguessim de reforçar l'anciatge de les tendes per evitar que sortissin volant.

Es van muntar les dues cuines solars que vàrem poder pujar a l'avió (cada una pesa 19 kg i dues es van quedar a Barcelona, per excés de pes). Tenen forma parabòlica amb un diàmetre de 140 cm i poden fer bullir 1 litre d'aigua en sols 3 minuts. El muntatge va ser molt complicat, ja que es tracta d'una mena de trencaclosques amb moltíssims peces i cargols. Erem un equip de 6 persones i vam necessitar 5 hores per muntar la primera. Aquell mateix dia ja es va fer servir per coure el dinar. Va funcionar molt bé. La segona ja es va poder muntar en sols 3 hores...

Les dues primeres cuines solars de la zona

El divendres següent (el 95 % són mahometans, encara que en absolut fonamentalistes) vam celebrar la festa de la cabra. Erem uns 100 persones i tots vàrem menjar cabra... El més important per ells és compartir amb altres el poc que tenen. Un exemple d'això el vam poder viure durant el trajecte. Estàvem en un lloc on venien begudes i un nen ens va demanar una coca-cola. N'hi vam donar una i davant la nostra sorpresa, la botella va anar passant de mà en mà i en van veure 30 nens...

Comiat oficial dels pobladors de Garmi

unes escopetes que es carregaven per la boca, i que jo estimo que tenien més de 200 anys d'antiguitat.

El viatge de retorn va ser per unes pistes que ens van establir una pista de quilòmetres, però amb el risc de quedar-nos encallats en el fang durant una setmana, cas de que ens sorpengués la pluja. Afortunadament no va ploure aquell dia, va esperar al dia següent per fer-ho.

Vam arribar a Ouagadougou on encara teníem feina a fer, fotos als nens (47) de l'orfenat Home Kisito, portal de promoure apadrinaments que permetin subvencionar el funcionament d'aquesta institució.

Amb els nens de l'orfenat «Home Kisito»

L'última nit vam assistir a una representació de música i dansa que ens van oferir el grup de nois del raval a qui donem suport. Aquest conjunt haguanyat durant 2 anys el màxim guardó d'un concurs de danses que s'organitza a Ouagadougou. Es diuen «Kiswen Sida», que en el seu idioma vol dir «la Veritat està en Déu». Gràcies a la nostra intervenció, l'Ajuntament els ha concedit un terreny on poder edificar un espai per fer les seves representacions.

Actuació exclusiva per nosaltres de l'Ensemble Culturel «Kiswen Sida»

L'avió de tornada va arribar amb dues hores de retard i naturalment vam perdre l'enllaç a París, ens vam haver d'esperar 5 hores per poder agafar l'avió que ens va dur a Barcelona de nou.

Agafant aigua del pou d'Ossana

Ara, novament a Barcelona, estic buscant una solució tècnica i econòmicament viable perquè les nenes no hagin de passar-se 3 hores al dia picant el mill per fer-ne farina i, que junt amb les 4 hores que es passen buscant llenya per cuinar i algunes hores per anar a cercar aigua, (per cert a un pou que tenen gràcies als diners que els va donar l'Osama Bin Laden) no els deixa gaire temps per poder assistir a classe. La solució consistirà amb construir un altre pou, facilitar-los molins de gra manuals i cuines solars, que al mateix temps, al no fer servir llenya, evitarem d'alguna manera la desertització de la zona.

L'experiència ha estat colpidora. Cada vegada que obro una aixeta, em quedo meravellat en veure que surt aigua... Penseu amb aquella gent que han de caminar hores per trobar-ne i penso amb la sequera d'aquest any, que junt amb la plaga de llagosta, els ha deixat aquest sense el més bàsic per a sobreviure, que és el menjar. Sort que el banc de cereals els permetrà subsistir fins a la propera collita i encara que sigui una gota d'aigua en una cossa, almenys els joves de Garmi i Daari no caldrà que es juguin la vida en una «patera» per poder accedir a un dels drets humans més bàsics, com és el dret a alimentar el seu cos.

Guillem Martín i Brasó

Es prega aquells socis que vulguin rebre informació del club via e-mail, ens facin arribar la seva adreça electrònica per incorporar a la base de dades del C.E. Gracia.

MATAGALLS - MONTSERRAT

XXVI TRAVESSA MATAGALLS - MONTSERRAT - 2005 SENTIMENTS

He tornat als orígens, m'explico: fa anys enrere amb la meua família, cooperàvem en el control 1 de la Matagalls-Montserrat, juntament amb els nostres amics, la família Edo. En Manel i jo i els meus fills, en Pau i l'Eloi, pujàvem caminant fins al cim del Matagalls, per donar la sortida de la travessa Montserrat-Matagalls, amb uns altres companys, records

pujar al cim del Matagalls, (quin frustració) per a mi ple de sentiments i records. Comencem a preparar tots els estris, el dia no es presenta gaire polit, ja que es preveu

Com deia al principi he tornat als orígens, al control 1 (Pla de la Calma) amb els nostres amics, Manel i Conxita, la Lola, la Marieta i la Montserrat, però sense

tempestes, però nosaltres tots junts estem molt il·lusionats de la tasca que cal fer.

És l'hora de la veritat, estem preparats, fa fred! plou, però nosaltres som una colla amb molta empena i no ens fa por res. Atenció! Sentim veus, s'acosta el primer, decepció es un caminant postís que passa de llarg, aquest no compta. Passen els minuts, en ve un altre, aquest sí que n'és un, de participant, i ve corrent com un llampec, i se'n va com un altre llampec.

Torna a ploure i tenim molta boira, no es veu res a un parell de metres, però se sent, se sent que vénen els marxants i de cop i volta la multitud, mullats, però contents, miro al front i això és un riu de participants, encenem el llum i no para de venir més caminadors, miro a l'horitzó i es veu com el riu es torna ple de llums i amb la boira i el so de tots, sembla com alguna escena treta d'una pel·lícula de Hitchcock, emocionant, indescriptible, comença a demanar

les targetes, per aquí, per aquí, targetes, targetes, entre bromes i alegries els participants van passant i ell temps ens va guanyant, fins que entre la boira i la pluja, ja no ve ningú.

S'ha acabat ja no dono per més, dos mil cinc-cents i escaig de participants ens hem cruspit, i segons comentari de les senyores, aquest any els caminadors que hi han participat, han estat molt educats i predisposats a tenir cura del medi ambient. Estem cansats, però contents i més nosaltres els aprenents retornats, que esperem que sigui per molts anys

Jaume Vaqué

Adherit a:

Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya
Associació d'Entitats Excursionistes del Barcelonès
Grup Alta Muntanya Espanyol

Membre Fundador de la Federació Internacional de Càmping i Caravàning
Representant a Catalunya del Càmping Club de França

EDITOR: Club Excursionista de Gràcia

DIRECTOR: Guillem Martín i Brasó

CORRECCIÓ a carrec de:

UNIÓN DE FEDERACIONES
ESPORTIVES DE CATALUNYA

Federació Catalana d'Espeleologia
Federació Catalana d'Entitats Corals

a/e: cegracia@cegracia.com
web: http://www.cegracia.com
Dip. legal: B.9720-1961